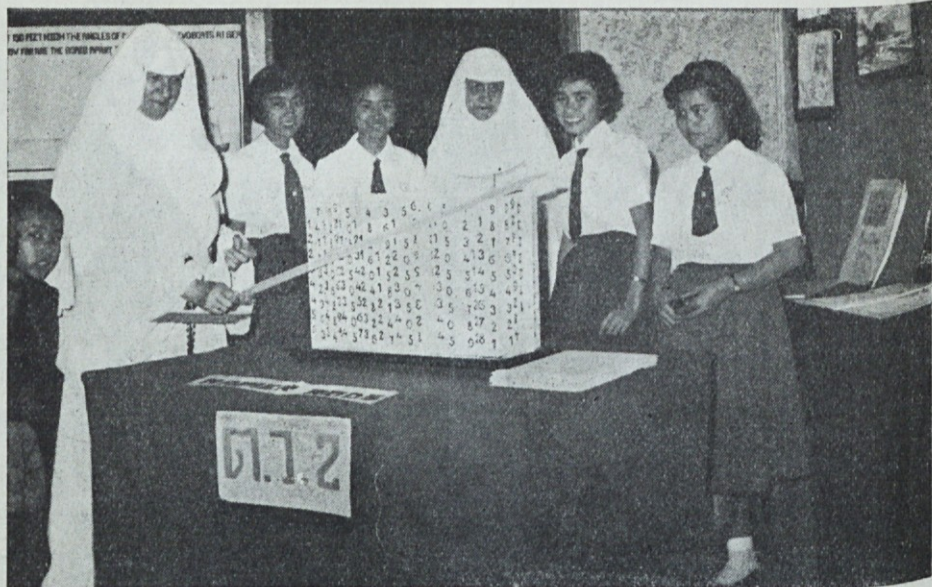

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

NOVEMBER - ŠT. 11 - 1962, XXXVI

Iz misijonskega delokroga m. Ksaverije Pirc O.S.Urs. v Čiengmaju na severu Siana. Gornja slika kaže matematično razstavo v tamkajšnjem uršulinskem kolegiju; prva na levi je naša misijonarka. Spodnja slika kaže razstavo naravoslovnih znanosti v istem zavodu; gojenke razlagajo obiskovavcem razne fizične pojave.

SVETNIK ZA NOVO INDIJO

Za „Katoliške misijone“
priredil Jože Mejač CM.

Indiji je z aneksijo Goe pripadla bogata duhovna dediščina. Pokrajina krog Goe je namreč dala največji azijski deželi na jugozahodu gorečega apostola čiste indijske krvi, ki je bil vrh vsega še braman, se pravi iz najvišje kaste. Beatifikacijski postopek za tega apostola se je že začel, dokumentarno gradivo o njegovem svetniškem življenju se nabira v uradih Svetega sedeža.

Rojen v Banaulimu

Banaulim je skrita vasica na jugu od Goe, skoraj že na malabarski obali. Rdečkasta zemlja, ki se je prevesila do neizmernega Indijskega oceana; vzdolž in počez prerasla s tisoči kokosovih palm, ki se jim ob podnožju vijejo platane, ovijalke in sto in sto pisanih rastlin te zares bogate zemlje. Tropska vročina se tod menjava z deževjem, kot si pač slede letni časi drug drugemu v tej krajini prelestne barvitosti.

V surovo ometani koči, kjer so tla iz stolčene prsti, pa streha s palmo krita je 21. aprila 1651 v tem kraju zagledal luč sveta deček, ki so ga krstili na ime Jože. Bil je namreč, čeprav bramanske kaste, iz katoliške družine, s priimkom Vaz, ki so jim ga vzdeli prvi portugalski misijonarji in je v tistih krajih precej razširjen. Otrok je rasel kot pač rasto vsi indijski otroci skromnih družin. A že zgodaj je izkazoval veliko razumnost in posebno nagnjenje do vsega duhovnega. Šolal se je na redovnih šolah, ki jih v Goi ni manjkalo, stopil kot mladenič na univerzo, doštudiral tam in se posvetil duhovniškemu poklicu: v semenišču se je izpopolnil v duhovnih vedah. V mašnika je bil posvečen leta 1676.

V Goi je bilo takrat cerkvenih zavodov na pretek. Mesto je bilo ne le prestolnica vse portugalske posesti v Aziji, marveč tudi središče vsega katoliškega osvajanja na vzhodu. Dobro je vedel Vaz, da bo kot duhovnik v Goa, kjer duhovnikov ni manjkalo, kaj bore malo lahko storil. Vedel pa je tudi, da je tam na jugu, daleč na jugu daljni otok Cejlon, ki že čez štirideset let ni več portugalska posest: neka holandska kolonialna družba si ga je bila prisvojila in prepovedala ter zatrla na tem otoku, tako bogatem po dišavah in biserih, vse katolištvo, ki so ga prejšnja leta s tako obilnim sadovi v deželi zasejali portugalski misijonarji. Na tem otoku tedaj je bilo treba rešiti katoliško vero: nihče se ni upal lotiti podviga. Vaz je to vedel in se je odločil, da bo šel tja...

Svojo namero je zaupal nadškofu, ki pa mu je ukazal, naj gre misijonarit v Kanará, na vzhod. Pokoren se je vdal višjemu ukazu, šel v Kanará in razvil tam pravo apostolsko delavnost, navkljub nemajhnim težavam, navkljub nasprotovanju in nasprotnikom, igraje se neenkrat z življenjem. A je zmagal in uspel. Pobiljšal je tamkajšnje precej razrvano življenje med verniki in Cerkvi zadobil novih, potem pa se je vrnil v Goo in se pridružil skupini pobožnih indijskih duhovnikov, ki so se hoteli posvetiti samostanskemu življenju in so iskali v svoj namen primerno zunanjo obliko in notranjo izpopolnjenje. Oče Vaz jim je nasvetoval družbo Oratorij sv. Filipa Nerija, eden izmed mnogih, ki so se začeli v Rimu in so bili takrat že razširjeni po vsem tedaj znanem katoliškem svetu. Veliko pristašev je ustanova imela na Portugalskem, od kjer se je tudi podala v Azijo. S pristankom sobratov je oče Vaz ošnoval Oratorij sv. Filipa Nerija v Goi. Potem pa ga je spet zvabilo misijonsko hrepenenje: dobil je pristanek višjih in s sobratom odšel na jug.

Podvig v prepovedani deželi

Potovanje po malabarski obali mu je nudilo prelepo priložnost za apostolsko delo. Kjer je videl, da bi utegnila božja beseda obroditi sad in dejanje krščanske ljubezni dvigniti ljudi, povsod se je ustavil. Indijec med Indijci je kaj lahko umel potrebe in miselnost teh ljudi. Tako je ob neutrudnem misijonarjenju, z brevirjem v roki in v duhovniški sotani prišel slednjič na skrajni južni rob indijske celine.

Da bi prišel na otok, kamor je bil pod smrtno kaznijo prepovedan vstop vsakemu katoliškemu duhovniku, se je opravil kot berač in se vkrcal na jadralca, ki je zaplula čez Manaarsko ožino. A pot po morju je bila daljša, kot pa so računali, kajti sredi ožine jih je zgrabil silovit vihar, tako da se je i njega i tovariša, komaj sta se dobro izkrcala na otoku, lotila krepka mrzlica. Bolnika so mornarji pustili ob nekem mlinu. Saj tako ni bilo verjetno, da bosta obstala, so menili. . .

Neka žena iz tistega kraja pa se ju je usmilila. Poskrbela je zanju, ji ma prinesla živeža in obleke in misijonarja sta po njeni zaslugi skoraj začela z novim, prerojenim življenjem v neznani deželi, med neznanimi ljudmi, vedno v nevarnosti pred biriči, izobčena po holandskih postavah, ki so vladale na otoku.

V Jaffni, prvo mesto, na katero sta naletela, so sicer bili katoličani. A so svojo pripadnost tajili in skrivali do skrajnosti. Spčetka nista mogla

stopiti v stik z njimi. A z nekakšno zvijačo se je lažni berač slednjič le seznanil z nekim katoličanom, ki ga je sprejel na svojem domu.

Po dolgih štiričdesetih letih je bila na Cejlonu spet maša! Prijateljstvo, ki ga je oče Vaz sklenil s tem prvim vernikom, na katerega je na otoku nateletel, je pomagalo, da je uspel spoznati še druge. Tako je začel zdaj previdno, skrito, pa vendar neutrudno z apostolatom: pridobiti apostole, bodriti vernike in zadobiti še nove. Seveda so slednjič za vse to izvedeli tudi Nizozemci. Katoličani so misijonarja skrili v neki vasici kakih dvajset kilometrov iz mesta, kjer so vsi vaščani do zadnjega zvesto ohranili svoje katoliško prepričanje. Tam je tedaj živel Vaz in deloval odslej samo ponoči, v pragozdu, nikdar na istem kraju, pod budnim varstvom svojih katoliških vernikov, ki so se menjavali ob njem kot prava telesna straža misijonarjeva. Vaz je tako obiskal premnoge kraje in z zakramenti krepil na stotine vernikov. Od daleč se prihajali, da so prejeli duhovno tolažbo iz rok in iz ust skrivnostnega duhovnika iz Goe. A Nizozemci niso stali križem rok. Odkrili so skrivališče in začel se je lov na „papeškega agenta“, kot so oni nazivali misijonarja.

Življenje očeta Vaza se je tako spremenilo v neprestan beg z malimi postanki, kadar se je dal spoznati vernikom, ko bi človek najmanj pričakoval: ponočne maše v pragozdu, poročanje na skrivnem, pouk katekizma sredi džungle, krščevanje in obiski bolnikov. Dolgih deset let so tako nizozemski biriči in domači katoličani, ki so misijonarja branili, vodili trd in neodjenljiv boj. Boj, ki bi bil naravnost smešen lahko, da ni bil tako kruto pobarvan.

Z leti je vasica Sillalai, ki je misijonarju služila za skrivališče in so jo zato nazivali „mali Rim“, le postala premalo varna, ker je nizozemska policija vedno bliže prihajala in vedno pogosteje. Poleg tega pa je oče Vaz, ki strahu ni poznal, hodil na dolge misijonske poti vzdol otoške obale in prišel celo v Colombo, ki je bila prestolnica holandske posesti. Vedel je, da so tam številne katoliške družine.

Na teh pohodih, oblečen zdaj tako, zdaj drugače, z vrečo čez ramo, kjer je nosil svete posode in duhovsko oblačilo, je oče Vaz prehodil na stotine kilometrov, skozi nobljudene krajine, po samem pragozdu. Pravili so, da se je na teh potih nekoč srečal s slonom. Ni se mu mogel več ogniti. Slon se je pa tudi ni vaju nikomur umikati: kar je pred njim, pohodi. Ko je oče Vaz uzrl slonovsko pošast pred seboj, je pokleknil in zariil križ na pot: in slon je šel mimo, ne da bi se ga dotaknil. Še danes je tam križ, ki spominja na ta dogodek. Domačini celo zagotavljajo, da sloni na tistem kraju nikomur žalega ne store. Pravijo tam „slonovska pot sámmana swami“ — se pravi „slonovska pot angelskega očeta“.

Ko je tako prehodil vse okrajne Nizozemcev, je šel v sosednje kandij-sko kraljestvo: nedostopna pokrajina, krog in krog obdana od pasu visokih gora. Skoraj nato so ga domači vojaki zgrabili in priprli, ker je bil tujec...

Iz ujetnika — kraljev gost

A poguma ni izgubil. Kot ujetnik je svoj čas tako porabil, da se je naučil domačega jezika in prevedel vanj katekizem. Potem pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega! Strašna suša je opustošila vso setev in prošnje molitve ter zaklinjanja budističnih boncev niso odgnale ujme. Kralj Radžašinha

je tedaj prosil tujega duhovnika, ki ga je imel za ujetnika, naj še on moli k svojemu Bogu za pomoč. Oče Vaz je tedaj postavil visok križ in pred njim oltar ter začel maševati. Nekaj trenutkov pozneje je nad otokom zadržalo neurje s silnim deževjem, ki pa se duhovnika, dokler je maševal, ni dotaknilo. Zadosti, da so ga kralj in njegovi razglasili za čistitega služabnika neznanega Boga in ga pustili na svobodo.

Nova doba misijonskega dela se je začela za Vaza. Nihče ga ni oviral. Seznanil se je z verniki, z odpadniki in celo z budisti. Na tisoče duš je rešil za Kristusa in za Cerkev. Kralj Radžašinha in njegov naslednik sta ga visoko cenila. Branil ju je proti napadom budističnih boncev in imela sta ga na dvoru kot najimenitnejšega gosta.

Vse te časti pa se je Vaz poslužil za svoj apostolat. Sadovi tega dela so se kmalu pokazali. Vsepovsod so zrasle kapele, ustanovljale so se krščanske občine, začela se je vzgoja katehistov in misijonskih sodelavcev, slednjič so iz daljne Goe prišli na otok lahko tudi nekateri sobratje iz oratorija, ki jih je Vaz sproti obveščal o vseh podvigih vsa ta dolga leta misijonarjenja na otoku. Po desetih letih je sloves o njem presegel otoške meje in se razširil po Indiji. Samemu podkralju v Goo so prišle na uho vesti o tem herojskem indijskem apostolu. Govorili so o njem kot o apostolu in svetniku, ki je sam in brez vsega misijonaril na Cejlonu in delal velike čudeže, četudi je živel v skrajni revščini, preproščini in tišini.

Takrat pa je strahotna kuga zajela vse kraljestvo Kandy. In v tej kruti stiski so se katoliški misijonarji z Vazom na čelu še posebej izkazali. Oče Carvalho, Vazov sodelavec, je postal žrtev kužne bolezni. Občudovanje domačinov za „angelskega očeta“, kot so zvali Vaza, ni poznalo meja.

Na holandskem delu otoka Nizozemci niso mogli več uveljavljati katolištvu sovražnih postav. V Colombu so se jim uprli ribiči biserov, sami katoličani, ker so oblastniki zahtevali, da od vere odpadejo. Nizozemci so morali odnehati. Ribiče so za zvestobo katolištvu kaznovali samo z denarno globo...

V šestinšestdesetem letu življenja pa je klonil tudi Vaz: bolezen in nadčloveški napor so ga strli. 16. januarja 1711 je izdihnil in odšel iz te „pre-povedane dežele“, kjer je pozidal dvajset cerkvá, tristo kapel, ustanovil na stotine krščanskih občin in krstil čez dvesto tisoč ljudi... Katoličanov je bilo ob njegovi smrti na Cejlonu skoraj sto tisoč! Njegov ožji sodelavec, učeni pisatelj oče Gonçalves pa je napisal za otočane v obeh glavnih jezikih vrsto verskih in bogoslovnih knjig.

V naših časih so začeli z uradnim postopkom za razglašenje k blaženim indijskega misijonarja očeta Vaza, ki je v zgodovini zaslovel kot apostol Cejlona. Škofijska postopka v Goi in na Cejlonu sta se zaključila že leta 1951. Vse zbrano gradivo so dve leti pozneje poslali na kongregacijo v Rim. Družbeni postulator Oratorija sv. Filipa Nerija zdaj pripravlja vse potrebno za začetek uradnega procesa v Vatikanu. Prav verjetno, da bo Sveti sedež skoraj priznal herojske kreposti Jožefa Vaza, ki vedno znova siplje blagoslov in prosi milosti svojim sorojakom v Goi, po Indiji in vernikom po Cejlonu, med katerimi je tako vneto sejal Cerkev Kristusovo.

Indija, ki si je pred dvajsetimi leti zadobila samostojnost, se zdaj pripravlja, da iz goažanske pokrajine, letos znova osvobodene, dobi svojega priprošnjika pri Bogu in svojega nebeškega zavetnika, ki bo prvi indijski svetnik — Jožef Vaz.

ODPRTO PISMO PRIJATELJEM JAPONSKIH SUŽNJEV

Piše oče VLADIMIR KOS S.J., Tokio
(Ponatis iz tednika „Katoliški glas“, Gorica 10. V. 1962.)

V času, ko berete toliko odprtih pisem, vas ne bom neprijetno dirnil s svojim. In tudi besede „japonskih sužnjev“ niso časnikarska senzacija. Ako greste od naše misijonske postojanke približno dvajset minut proti vzhodu in jugovzhodu, jih boste našli. V kočah bivajo in kočje tvorijo večje in manjše skupine, skorajda vasice, približno 36. Koče same so različne velikosti, a navadno biva vsa družina v eni sami sobi. Koče so torej neke vrste „stavbni bloki“, le da od stavbe ni videti drugega kot lesene stene v štirikotu, kar tudi imenujemo po japonsko stavbo (tatémono) — in bloke je treba razumeti bolj kot ograjene skupine bivališč, ograjene z resničnim in socialnim zidom. Ljudje se imenujejo (in so zaznamovani) kot båtaya, t.j. pobiralci (cunj, papirja, odpadkov.) Rasno so potomci nekdanjih pravih sužnjev in nekdanjih vojnih ujetnikov, tudi zločincev in drugih asocialnih družbenih elementov. Zdaj so vsi dejansko Japonci, a ker večina nima državljskih dokumentov, je njih socialni položaj na najnižji lestevici ugodnosti. Ako hočejo dobiti državljske dokumente, se morajo zmeraj osebno predstaviti tozadevnim uradom; ves postopek traja približno tri mesece; a ti ljudje so zaposleni od

O. Vladimír Kos S. J. mašuje

jutra do večera; torej ne hodijo na urade. Tudi ne morejo menjati svojega dela, ne svojega bivališča (za katero morajo plačevati približno dva dolarja na mesec). Okoli petih popoldne privlačijo na dvokolnicah, kar so bili čez dan nabrali. Različne vrste papirja, pločevina, steklo, železo itd., pomenijo različno vrednotenje in plačevanje dnine, potem ko je stehtano. Krepak bátaya lahko zasluži pri lepem vremenu tudi dva dolarja dnevno, a povprečni zaslužek teh ljudi je komaj en dolar, bodisi da imajo družino ali ne. Kadar dežuje, ne morejo dosti nabrati. Lastnik njih zemlje in dela nato proda vse skupaj tvornicam.

Kamnom Gospodov

Okoli sedem tisoč takih ljudi biva na kvadratu med našo misijonsko postajo, veliko reko, avtobusno cesto in železnico Tokio-Nišhiarai. V oklepaju naj omenim, da sem že tri mesece na tej novi misijonski postaji čisto sam, ker je predstojnika zadela avtomobilska nesreča prav na glavo. Naš okraj predmestja Tokia je najbolj ubožen. Bogoslovno gledano je kamnom Gospodov, ne vinograd. A tudi na kamnolome sije sonce in tu in tam kljujejo iz prašne površine majhne cvetice. Zaključimo oklepaj. Trenutno se pogajam za nakup zemljišča za, recimo, deset družin teh ekonomskih sužnjev, družin namreč, ki imajo največ otrok. Potem bom prosil dobre Amerikance za denar. Preselitev se mi zdi za te ljudi osvobojenje. Nekaj drastičnega je treba uvesti, sicer se bo njihovo življenje še naprej razvijalo za ograjo alkoholizma, spolnih bolezni, jetike, obupa in životarjenja iz ure v uro. Načrt preselitve je še zmeraj v stanju organiziranja in ne še uresničenja; dejansko jim vsak teden delimo moko, mleko in zdravila; približno vsak mesec obleko, kolikor pač medtem naberemo. Vsak dan jim nudimo brezplačno zdravniško pomoč; z denarnimi darovi zgrajeno zavetišče za bolehe siromašne otroke skrbi za take od njih, ki so dve in pol do štiri in pol let stari, in dokler ne postanejo zdravi; tudi kreditno zadrugo smo vpeljali. Kreditno zadrugo med pobiralci cunj, da jih naučimo n. pr. gledanja v bodočnost. Doslej šteti na ta način okoli 70 ljudi; nekateri izmed njih včasih ne premorejo več kot 1 cent, t. j. okoli 30 yenov. Kar prištedijo, naložimo v krajevno banko. Vsak mesec dosežejo obresti: 0.05 recimo. Ubogi hranilci! Radi bi hitro čutili dobiček pod svojimi prsti, radi bi se z njim pobahali pred drugimi, a ne morejo. Da jih nekako odškodujemo za moralni napor in jim pokažemo praktično vrednost štednje, jim vsake tri mesece delimo posebej obleko in živila. Kot neke vrste obresti. Kadar zbolijo ali pa sicer nujno potrebujejo denar, ga lahko dobijo ali si ga izposodijo pri svoji kreditni zadrugi. Včasih skrivaj vložimo v banko na njihov račun kake dolarje, da jim lahko rečemo ob koncu meseca: glejte, koliko že imate!

Božja banka

Ena najmočnejših skušnjav, da ne pristopijo k zadrugi, je ugovor: saj lahko sam štedim. Dá, sam... Lastniki ozemlja revežev se nas bojijo, v dobrem in slabem smislu te besede; bojijo se, da jim bomo delali gospodarsko konkurenco, potem ko se bodo reveži gospodarsko stabilizirali (ako smemo imenovati cilj štednje tako). Nekateri se nas boje, ker slutijo v nas borca za bolj človeka vredno življenje, borca z nevidnimi vplivnimi zvezami v ozadju. Oh, ko bi jih le imeli! Imamo jih, pa ne take, kot si jih ti predstavljajo. Naše zveze teko v nadnaravni svet, ves naš obstoj in naš napredek zavisita od

Misijonar pravi: „Delni pogled na naselbine naših najbolj revnih...“

tam, od Boga, konkretno povedano. In to veste, kako je z zvezami take vrste: čim več katoličanov to zvezo z molitvijo vzdržuje („financira“ je pravilnejše), tem močnejši postanemo nadnaravno in tem več vpliva si zagotovimo na tako zvanem naravnem področju. Vpliv potrebujemo „krvavo“. Cetudi razdelimo lastne srajce, odnesemo k barakam lasten kos ribe, ne moremo odpreti srca revežev (in njih lastnikov) brez tega vpliva. Odpreti? Odpreti za svet Boga, edine absolutne vrednosti našega (in njihovega) življenja in trpljenja.

Upam, da vas ne dolgočasim s svojo prošnjo, ki sem jo bil skrtil v predzadnji stavek. Saj veste, tolikokrat sem bil že prosil naravnost, da bi me lahko imenovali ne črnega kosa, ampak črnega berača. A nudim vam obresti: na nebeški banki. In tudi sicer na tem svetu, na dnu srca.

Vaš zmeraj vdani misijonar (in bančnik revežev)

V. Kos S.J.

GAUDENSYO MSONGO S.C.I.M.,

*PRVI
DUHOVNIŠKI KANDIDAT
NOVE AFRIŠKE DRUŽBE
BRATOV.*

SLOVENSKE ŽRTVE
ZA DOMAČO DUHOVŠČINO

Poroča Karel Wolbang CM, U.S.A.

Domača Kongregacija bratov

Od poletja 1958 je slovenski misijonar Emil Čuk iz Tanganjike molil in upal, da bo prvi sad mnogih let misijonskega dela na njegovem misijonskem področju dozorel. Študent Gaudensyo Msongo je krepko zmagoval vse mogoče težave, da je skončal gimnazijo v Tosamangangi. Brez gimnazije bi sploh ne mogel študirati naprej. Hkrati pa je v materni hiši svojega novega afriškega domačega reda kongregacije bratov, ki se imenuje Služabniki brezmadežnega Srca Marijinega, študiral latinščino in modroslovje. Ta kongregacija domačih bratov ima svoje začetke tamle okrog 1947. V nji so zvečine misijonski bratje. V pravilih imajo tudi določilo, da bo kak posameznik med njimi vedno študiral tudi za duhovnika, da bo tako poskrbljeno tudi za duhovno vodstvo redovnikov samih. Gaudensyo je lepo kazal in predstojniki so veliko molili zanj. Njihova srčna želja je bila, da bi ga mogli poslati študij nadaljevat v Rim. Ko je 1960 Msongo napravil prve zaobljube in pravitako maturo na državni gimnaziji, ter hkrati tudi končal študij filozofije, so začeli predstojniki z velikim upanjem zreti v njem svojega bodočega redovnega duhovnega vodnika. Bil bi Msongo tako prvi duhovnik te redovne družbe.

Z besedo vam ne morem zadosti izraziti svoje hvaležnosti...

Ko je klerik Gaudensyo Msongo izvedel, da bo deležen podpore slovenske katoliške družine Jakoba Beznika iz Milwaukee (Wisconsin), kjer je šest ve-

liko obetajočih otrok, je 15. avgusta 1959 družini takole izrazil svojo globoko zahvalo: „Z besedo vam ne morem zadosti izraziti svoje hvaležnosti, ki jo v srcu čutim. Vsemogočni, ki je videl mojo stisko, mi je poslal pomočnika od tam, kjer sem ga najmanj pričakoval. Samo Bog je vedel, kako navdihniti nekoga v Ameriki, da se žrtvuje za siromašnega afriškega brata in mu pomore na strmi poti do duhovništva. S tem, da ste meni pomagali, ste dejansko pomagali samemu Kristusu, ki je naš Véliki Duhovnik. Naj me torej On razsvetljuje in krepí, da se vam bom lahko za to veliko dobro delo oddolžil z duhovnimi darovi, predvsem z molitvijo...“.

Misijonar Emil Čuk pa je pisal: „Čudim se vnemi, s katero iščete nove podpore in vzdrževalnine za afriške bogoslovce...“ Tako je misijonar vzkliknil, ko je prejel sporočilo, da se je že javil slovenski dobrotnik za zamorskega bogoslovca Gaudensya. Do božiča 1959 so Beznikovi že plačali zadnji obrok za prvo leto vzdrževalnine, kar pri tako številni družini ni ravno lahko. Svojo žrtev pa so osladili s takšnole izjavo: „Pošiljam vam ček za 25 dolarjev, kot končni obrok enoletne vzdrževalnine za našega bogoslovca v Afriki. Če bomo le mogli kdaj, se bomo še spomnili misijonov, saj Bog za taka dela že na tem svetu vsak dan obilno vrača. Vi pa se nas spominjajte včasih pri oltarju, da bi nam Bog dal svoj 'žegen' pri otrokih!“

Kratka, a iskrena je zahvala misijonarja Čuka: „Iz vsega srca se zahvalim za prvoletno vzdrževalnino za mojega dragega Gaudensya Msongo. Denar že imamo!“

Gaudensyo je dobrotnikom poslal fotografijo. Beznikovi so je bili zelo veseli, saj po njej so lahko spoznali „svojega dragega bogoslovca“. Že septembra 1961 so spet poslali nov ček kot prvi obrok za drugoletno vzdrževalnino in zapisali zraven: „Pošiljamo vam ček za 100 dolarjev za študenta, za katerega smo vam že prej pošiljali. Če že ima kakega dobrotnika, pa denar naklonite kakemu drugemu zamorskemu bogoslovcu. Veseli nas, da se tako zanimате in nam pošljete vse, kar od bogoslovca prejmete. Kadar bomo mogli, bomo pa spet kaj skupaj spravili!“

Pismo predstojnikov

Msongovi predstojniki so za bogoslovca poslali toplo priporočilo v imenu svojega vrhovnega predstojnika. Sporočili so: „4. oktobra 1961 je Gaudensyo Msongo odpotoval v Rim, da tam nadaljuje bogoslovni študij. Iz Rima se nam je tudi že oglasil. Upamo, da se bo tudi vam v kratkem. Zaradi lepega značaja bogoslovčevega, njegove vestnosti, zglednih umskih zmožnosti, pa tudi zaradi vzorne pobožnosti je naš prevzvišeni msgr. A. Beltramino sklenil, da bo Gaudensya Msonga poslal v Rim. Če bo z božjo pomočjo vztrajal in postal duhovnik Gospodov, bo lahko v veliko pomoč naši redovni družbi Služabnikov brezmadežnega Srca Marijinega, katere član je, pa tudi v blagor in dušno korist tolikerim afriškim dušam, katerih zveličanje tukaj še vedno predvsem zavisi od delovanja duhovnikovega. V naši družbi so tudi nekateri drugi dijaki, ki nadaljujejo študij za duhovniški stan. Molite, da jih Brezmadežna varuje in vodi po začrtani poti priprave do končnega cilja!“

Čim bomo denar za vzdrževalnino prejeli, se bomo dragemu dobrotniku zahvalili. Dotlej pa zagotavljamo vam in plemeniti družini darovavčevi, da se vas vsak dan vseh spominjamo v molitvi. Spoštljiv pozdrav!

Fr. John Giorda, I.M.C.“

Rim, 17. oktobra 1961.

Častiti oče!

Misijonar E. Čuk mi je sporočil, da ste že obveščeni o mojem prihodu v Rim. Varno sem potoval od naše afriške škofije do Večnega mesta, četudi je dalja velika. Zdaj sem že med bogoslovci kolegija Propagande.

Danes bi morali začeti s predavanji, pa so začetek preložili na prve dni prihodnjega meseca. Storili so to zato, ker je letos vpisanih več bogoslovcev kot druga leta. Zato morajo zavodu nujno prizidati še eno nadstropje. Ob koncu meseca se bomo že selili v prizidek. Do zdaj bivamo v letnem zavodu v Castel Gandolfo. V začetku šolskega leta 1962-1963 bom stopil v prvi letnik teologije na Propagandinem kolegiju.

Iz srca hvaležen bom za kakršno koli pomoč, saj izdatkov ni malo in mnogo jih moramo kriti iz osebne blagajne. Če koga kaj več zanima o tem papeškem kolegiju, mu bom z veseljem pisal. — Iskreno vaš

Gaudensyo Msongo S.C.I.M.“

Msongovi predstojniki dobrotnikom — Beznikovi družini

25. novembra 1961.

Draga gospod in gospa Beznik!

Iskreno se vam zahvaljujemo za ček 150 dolarjev, ki ste jih darovali za enoletno vzdrževanje študija našega bogoslovca Gaudensya Msonga. Vaš vzdrževanec je sedaj v Rimu na papeškem zavodu Urbano, Kongregacije za širjenje vere, kjer je začel s študijem bogoslovja. Verjemite nam, da ne samo on, marveč tudi vsi njegovi redovni sobratje, ki živimo v tej škofiji Iringa v Tanganjiki, vsak dan Boga za vas prosimo in da vsak dan priporočamo vas in vaše priprošnji Marijini. Ko upamo in molimo za uspehe pri študiju našega dragega bogoslovca Gaudensya, pa prosimo božji blagoslov tudi na vas, da vas nagne, da boste lahko še naprej pomagali vzdrževati našega duhovniškega kandidata.

Pismu prilagam fotografijo vašega duhovnega sina. Fotografiran je v Tosamaganga pred odhodom v Rim. Je v redovni obleki Služabnikov brezmadežnega Srca Marijinega. (glej sliko na strani 330; op. ur.) — Z iskrenimi pozdravi in željami vdani

John Giorda I.M.C.

Prvi vtisi s papeške univerze

Bogoslovec Gaudensyo Msongo je 21. novembra 1961 pisal piscu tega članka:

„Častiti oče!

Upam, da ste prejeli moje zadnje pismo. Smo sredi krepkega študija. Vsak dan imamo dopoldne po štiri predavanja, popoldne pa se posvečamo študiju jezikov. Poleg rednih bogoslovnih predmetov študiramo tudi grščino in hebrejščino. V latinščini pa nam naši profesorji predavajo. V zavodu so

Bogoslovec Gaudensyo Msongo S. C. I. M., ki ga vzdržuje slovenska družina pri njegovih študijah v Rimu, stoji tu v obleki gojencev papeškega Zavoda za širjenje vere na srehi zavodskega poslopja v bližini bazilike sv. Petru, katere veličastno kupolo vidimo v ozadju.

Spodaj pročelje glavnega poslopja tega zavoda, katerega so morali zaradi vedno večjega števila gojencev dvigniti za eno nadstropje, poleg drugih prizidav. Podravnatelj tega zavoda je naš rojak msgr. Maksimilijan Jezernik.

bogoslovci 50 različnih narodnosti. Vsi pa smo v ljubezni Kristusovi združeni. Zdi se nam, kot da smo vsi člani ene in iste družine. Ob meni je v sosednji sobi ameriški zamorec iz New Jerseya. Kolegij sam pa ni daleč od Vatikana. Zato vsako nedeljo skupno s svetim očetom Janezom XXIII. molimo angelsko češčenje na trgu sv. Petra in prejmemo njegov očetovski blagoslov, ki je združen s popolnim odpustom. Vedno pa molimo tudi za tiste, ki žive daleč od črede božje. — Vaš vdani

Gaudensyo Msongo S.C.I.M.“

28. januarja letos pa je bogoslovec Msongo pisal Beznikovi družini:

„Draga mi gospod in gospa Beznik!

Prejmita moje srčno zahvalo za izdatno pomoč, ki sta mi jo naklonila. Kljub nemajhnim izdatkom v vajini družini, sta žrtvovala tudi takšno lepo vsoto za moje šolanje. Zares sem vama hvaležen!

Naj vama na kratko povem, kdo sem. Rodil sem se leta 1939 in bil takrat tudi krščen v Iringa, v Tanganjiki. V novoustanovljeno afriško domačo redovno družbo Služabnikov brezmadežnega Srca Marijinega sem vstopil leta 1951. Tu sem končal gimnazijo in modroslovje. Ker pa so predstojniki sklenili, naj bi študiral bogoslovje, kar je bila vedno moja skrita želja, so me lani poslali na papeški zavod v Rim. Zdaj sem v prvem letniku bogoslovja.

Papežu Janezu XXIII. je naš zavod zelo pri srcu. Ob koncu novembra lani nas je obiskal in tudi maševal v naši kapeli. Tudi nagovoril nas je in potem še ves krščanski svet.

Naj mi brezmadežno Srce Marijino pomaga, da ne bom nikoli nehal moliti za vas, ki mi toliko dobrot izkazuje. V Kristusu vaš vdani

Gaudensyo Msongo S.C.I.M.“

Bogoslovec Msongo je pisal tudi piscu tega članka:

„Častiti oče!

Iskrena vam hvala za vašo veliko ljubeznivost. Skrbelo me je že, če moram da mojih pisem iz Rima niste prejeli.

Pošiljam fotografijo našega zavoda. Zavod, ki se uradno imenuje Pontificio Collegio Urbano de Propaganda Fide, je ustanovil papež Urban VIII. leta 1627, zato tudi nosi njegovo ime. Namen tega zavoda je bil že od vsega početka: vzgajati domačo duhovščino misijonskih dežel. Nedvomno je to najuspešnejša pot za širjenje božjega kraljestva med pogani. Stoletja je preživel ta papeški zavod, kjer zdaj študira čez 300 bogoslovcev nad 50 različnih narodov in ras.

Leta 1925. so sezidali posebni „Novi kolegij“. „Stari kolegij“, kot ga imenujejo, bodo skoraj podrli, ker ne služi več svojemu namenu. Na tistem mestu, kjer zdaj stoji, pa bodo pozidali novo univerzo Kongregacije za širjenje vere.

Naši predstojniki so: Prefekt — kardinal Peter Gregorij XV., patriarh Agagianian, Armenec; tajnik: nadškof Peter Sigismondi; rektor: msgr. Feliks Cenci, iz Rima; podrektor: msgr. Maksimilijan Jezernik, iz Slovenije; duhovni vodja: Jakob Fissone, I.M.C.; njegov namestnik: Joseph Meany, iz

ZDA; prokurator: msgr. Harold Gaspari; asistent: Joannes Tong, Kitajec.

V začetku letošnjega šolskega leta je bilo v našem zavodu posvečenih 45 bogoslovcev. Vsi bodo odšli v svoje rodne kraje junija letos.

Na eni priloženih fotografij sem tudi jaz ob hiši v bližini kolegija. Le nekaj poslopij nas loči od bazilike sv. Petra.

Bog vas blagoslovi! — V Kristusu srčno vdani

Gaudensyo Msongo S.C.I.M.“

Kardinal Peter Gregorij XV. patriarh Aganianian je nedavno blagoslovil temeljni kamen za novo poslopje Propagandine univerze, kjer bodo študirali samo filozofi. Tako bo na zavodu več prostora. Beznikovi družini pa bo gotovo v veliko zadoščenje vsako pismo, ki jim bo prineslo pozdrave iz Večnega mesta. Že sedaj so bili srčno veseli vseh pisem iz Rima, saj so jim v potrdilo, da je njihov zamorski bogoslovec res zmožen in plemenit med izbranimi. Zato dobro razumemo besede iz enega zadnjih njihovih pisem: „Veseli bomo, če nam bo kaj pisal. Žal nam je samo, da še kakih drugih obveznosti ne moremo prevzeti. Saj razumete, da imamo pri šestih otrokih tu v Ameriki kar precej izdatkov. Posebno še, ko jih bomo prihodnje leto imeli že kar pet v katoliški šoli.“

Prav gotovo bo Gaudensyo iz srca hvaležen, ko bo izvedel, da so Beznikovi medtem poslali že spet novo vzdrževalnino za njegovo šolanje v Rimu. Bog bo pač bogato poplačal požrtvovalno družino za njihovo žrtev!

Indijski fantiči zatopljeni v igro, na misijonu.

OB STOLETNICI SMRTI PAVLINE JARICOT USTANOVITELJICE D. Š. V.

JOZE MEJAČ C. M. Buenos Aires

„Bog ji je dal spoznanje in moč, da je zapustila posvetno veselje, pa vdano sprejemala udarce in prenašala bolešt, ko je razsvetljena z božjo lučjo snovala in vodila velika dela.“

V tem kratkem stavku je označeno življenje in delo vélike misijonske delavke Pavline Jaricot, ko se spominjamo stoletnice njene smrti.

PAVLINA (Paulinne) JARICOT se je rodila leta 1799 v Lyonu kot zadnji otrok bogatega trgovca s svilo. Njena otroška leta so tekla v dobi velikih političnih in vojaških homatij v Franciji in v Evropi sploh. Navdušeno je kot otrok poslušala novice o Napoleonovih zmagah, veselila se je ob misli na moč in slavo svoje domovine, zraven pa sanjerala o blesteči prihodnosti, ki se ji je ponujala. Saj je bila iz kroga izbranih. Lepa in bogata, kot je bila, je budila zavist me tovarišicami. Na slavnostnem plesu, ki so ga Liončani po Napoleonovem padcu pripravili v čast zopet vrnjeni hčeri kralja Ludvika XVI., je bila Pavlina izvoljena za kraljico lepote in elegance. . . . Petnajst let je komaj imela, pa se je že strastno zagledala v mladega trgovca Lucija. Vse je kazalo, da se bosta poročila. Skrbna mati pa je hčerino poroko preložila na poznejši čas. Le predobro je vedela, da hči še ni dozorela za tako odločilen življenjski korak: kipeče veselje tega dne, se je le prepgogosto spreminjalo v solze jutrišnjega. Ljubosumna je bila. Ni strpela, da bi se njen zaročenec menil še za kako drugo dekle. Drzna in trpká očitánja, zraven pa brž nežne sprave, vse je bilo na dnevnem redu. . .

Bog pa jo je hotel zase imeti. Dvakrat je močno pretresel njeno dušo, a obakrat se je vrnila spet med svet. Prvič je to bilo ob pripravi na prvo sveto obhajilo. Dvanajst let je že imela. Nekaj časa so jo mučili celo dvomi, če je bilo njeno kesanje nad preteklostjo zares zadostno in če ji je Bog zares vse odpustil. A dobro leto kasneje je spet krenila na staro pot posvetnega veselja in zabav. Zaman jo je mati svarila, naj ne pozabi na Boga in naj se ne vdaja veseljačenju. Kratko jo je zavrnila Pavlina: „Nikar prenapetosti. Glavno, da se čuvam smrtnega greha, pa da prejmem zakramente, kadar je treba. Več pa Bog od mene ne zahteva. . .“

In vendar jo je Bog spet poklical. Jeseni 1914 je izpolnila petnajsto leto. Takrat jo je zgrabila težka bolezen. Bolečine so jo mučile do neznosnosti. Moderna medicinska znanost zatrjuje, da je bila ta Pavlinina bolezen, katere najvidnejši zunanji znak so bili silno boleči krči. posledica slabokrvnosti, revmatizma in močne čustvene razdraženosti. Težko bo zanesljivo ugotoviti, kaj je bilo pri Pavlini. Res, vznemirjal jo je Lucij, a vznemirjala in klicala jo je tudi vest, ki ji je govorila, naj se ne preda čutom, marveč svoje srce odpre milosti. V tem bolestnem stanju je več mesecev prebila na deželi. Iz strahu, da bi se ji zdravje ne poslabšalo, so ji prikriili celo materino smrt. V svoji stiski je pogosto klicala Lucija. Prepričana je bila,

da bi ji že sama njegova navzočnost prinesla zdravje. A mladeniča ni bilo k njej. Premislil se je in jo zapustil. Dekle s tako skrivnostno boleznijo pač ni za možiteve, pa naj je še tako bogata...

V poznejših letih je Pavlina zapisala, da je bila ta njena bolezen božji namig, ki pa ga je prezrla. Njen ideal je bil še vedno — svet! Ko je spet ozdravela, je težko čakala, da mine obvezno leto dni žalovanja zaradi materine smrti, tako je bila navezana na ples in na zabavo. Res pa je, da je neenkrat po končanem veseljačenju po cele ure prejokala v veliki notranji zdvojenosti.

Tretjega božjega klica pa Pavlina ni več preslišala! Odzvala se mu je velikodušno.

Bilo je spomladi leta 1816, ko je izpolnila 17 let. V nedeljo popoldne je šla s starejšo sestro v župnijsko cerkev k postni pridigi. Simo mikavno se je oblekla in celo v cerkvi vzbujala pozornost, ko je počasi po sredi stopala proti oltarju. Tedaj ji pač ni prišlo na misel, da je ta njen ponos in razkazovanje poslednji krik njene nečimrnosti. Na prižnico je stopil v tistih časih sloviti govornik Johannes Wendel Wuerz. Krepko in jasno je govoril. Ni se menil za to, kaj bodo ljudje rekli. Neustrašeno je oznanjal božjo besedo. Pod Napoleonom je napisal in izdal nekaj brošuric, v katerih je samodržca naslikal kot Antikristovega predhodnika. Tisto nedeljo tudi ni izbiral besedi in iskal izrazov, ki bi ljudem bili po srcu. Razkrival je spletke hudega duha, ki da se v veliki meri poslužuje prav ženske nečimrnosti, da potem z njo pogublja duše... Neznansko je grmel proti ženski noši in ponašanju na prireditvah in javnih plesih, pa v gledališču in drugod. Mislijo, je rekel, da kažejo svojo lepoto in plemenitost, pa so v resnici le orodje in igrača hudičeva, ki toliko moških spelje v svoje mreže...

Pavlina je zadrževala sapo. Preveč očitno je sama sebe zagledala v tej strahotni podobi, ki jo je naslikal govornik na prižnici. Razumela pa je tudi njegovo besedo, „da jih je mnogo, mnogo, ki so poklicani za božje prijatelje, pa jih navezanost na radosti tega življenja in uživanjaželjnost od Boga odvrčajo...“

Tisto nedeljo se je Pavlina odločila, da bo začela drugače živeti. Pridigar Wendel Wuerz je postal njen duhovni vodnik. Po njegovem nasvetu je razdrla svoje bogate obleke in jih predelala za reveže, sama pa se je začela nositi kot preprosta delavka. Prodala je nakit, izkupiček pa uporabila za dobra dela. Slednjič je še sama sebe darovala, ko je začela zahajati v bolnišnico na oddelek za neozdravljivo bolne. V lionski družbi so šušljali, da Pavlina nori... Njena nenadna sprememba je tudi v domači hiši naletela na odpor. Njen brat Filej je prav rad zbijal šale na njen račun. Pozneje nekoč je priznala: „Zavedala sem se, da sem šla prav do skrajnosti. A drugače nisem mogla. Če bi ne storila, kot sem, bi ničesar ne dosegla.“ Pristavila pa je, da je neredko čutila negotovost, ko se je vpraševala, če njena odpoved morda ne povzroča več trpljenja njenim domačim, kot pa časti Bogu prinaša. Kaj ni Bog ustvaril sveta, ugodja in lepote, da jih uživamo? Neredko jo je celo gnjavila zelena zavist, ko je gledala starejšo sestro, ki se bo menda tudi zveličala, čeprav hodi po mnogo zlonejši poti... Le zakaj prav od nje Bog toliko terja? A to umiranje sami sebi kot tudi vse njeno notranje trpljenje je bilo le priprava za poznejše trpljenje, ki ga je bila deležna ob svojih velikih delih za Boga.

Pavlina je bila stara osemnajst let. V župni cerkvi je v kapelici Naše ljube Gospe nekoč pri molitvi imela svojevrsten privid. Ugledala je dvoje votivnih luči: ena je že pojemala, ker ji je zmanjkovalo olje; iz druge, do roba napolnjene, pa se je olje prelivalo v prvo oljenko in poživilo njen umirajoči plamen. In se je zmisllila, da je prva, pojemajoča luč, pomenilo ugašajoče vere v Franciji, ki se bo poživila z živo vero komaj spreobrnjenih rodov v misijonskih zemljah, ki jih predstavlja druga oljenka, zvrhana netiva. Nujno tedaj, da Francija pomaga misijonom!

V tistih letih se je veliko govorilo o dolžnosti, ki da jo ima Francija, da namreč popravi krivico in veliko škodo, ki jo je s svojo revolucijo prizadejala Cerkvi. Vsepovsod so takrat prirejali velike spravne slovesnosti, navadno ponoči in na pokopališčih, kjer so govorniki obtoževali in grozili, da božja kazen ne bo izostala. Pavlini se je vse to zdelo preveč trdo in preveč moreče. V ljudeh je bilo le preveč golega strahu pred Bogom, manjkalo pa je resnične ljubezni do Boga. Pavlina ni zanimala nujno potrebnega zadoščevanja. Želela je le, naj to kako drugače opravijo. Francija naj bi zadostila za storjeno škodo tako, da bi podprla tiste ustanove, ki so med revolucijo največ utrpele in ki so sedaj nujno potrebovale tudi izdatnejšo podporo: šlo je za misijone v Aziji in Ameriki.

Od nekoč tako cvetočih francoskih misijonov so ostali le še okostnjaki. Nad 25 let revolucijske dobe so bili od domovine docela odrezani. Misijonarjev je bilo vedno manj in še ti so bili zvečine že stari in onemogli. Vsa peza misijonskega dela je slonela na ramah katehistov domačinov; a zaradi skromnih finančnih virov je bilo tudi teh zelo malo. Če bi šla vsa stvar še nekaj časa tako naprej, bi bil propad francoskih misijonov naravnost neogiben. Misijonarji so vedno močnejše in pogosteje klicali po pomoč; a njihov klic ni našel pravega odziva. Znamenje pač, da je vera znatno pešala. Bogatih gospe iz 19. stoletja ni prav nič mikalo posnemati zgleda svojih prednic iz prejšnjih dvestotih let, ki so se v korist misijonom odpovedale lastnemu bogastvu in užitkom. Pavlini je bilo bolj in bolj očito, da je treba najti povsem nov način zbiranja darov za misijone: velike vsote maloštevilnih naj bi nadomestili drobni darovi preprostih.

Pavlinino misijonsko navdušenje je še raslo, ko je prebirala misijonske spise, ki jih je objavljala Družba za zunanje misijone v Parizu. V nekem takšnem spisu je brala, da so angleški baptisti uvedli poseben način zbiranja darov za misijone. Začeli so pridobivati ljudi, ki so se obvezali, da bodo tedensko dali nekaj novcev v ta namen. Ali naj bodo krivoverci bolj navdušeni in požrtvovalni kot katoličani? To vprašanje je mučilo Pavlino.

Prav tiste dni se je mudila pri svojem svaku, tovarnarju svile. Približala se je delavkam v tovarni pa jih začela navduševati, da bi posnemale angleške baptiste in še one darovale po nekaj vinarjev vsak teden za misijone, zraven pa dodale vsak dan še posebno molitev za uspehe misijonskega dela. Pavlinin načrt je bil kaj preprost. Zbrala je skupino delavk, jim o svoji zamisli navdušeno govorila, a poudarjala predvsem čustveno plat. Pri-povedovala je, kako je na Kitajskem na milijone otrok, ki ne bodo nikoli

gledali Boga, ker so jih že ob rojstvu ali skoraj potem vrgli v kak jarek ali sicer zavrgli, ne da bi jih kdo prej krstil. Ob misli, da stane letno vzdrževanje enega samega katehista 180 frankov in ima v tem času en sam katehist možnost, da krsti tudi do 2.000 otročičev in jim pomaga v nebesa, kdo pač ne bo pripravljen tedensko žrtvovati skromen vinar za takšno sveto stvar? In brž se je 200 deklet odzvalo njenemu povabilu k sodelovanju!

Vesela se je vrnila v Lyon in solznih oči pripovedovala tovarišicam o nepričakovanem uspehu. Tudi med njimi je našla veliko plemenitih src, ki so se odzvala njenemu klicu. Nabirka prvega leta je vrgla 600 frankov. Za tiste čase precejšnja vsota, a ob misli na velikanske potrebe v misijonih je bil ta denar manj kot kaplja v morje... Se bolj boleče je bilo za Pavlino spoznanje, da njena organizacija ni napredovala, kot je želela ona. Tu pa tam je zadobila kako novo članico, medtem pa je spet katera druga odpadla ali pa zaradi razmer ni mogla plačati svojega tedenskega prispevka. Pogosto je o tem tožila bratu Fileju, ki je tisto leto stopil v bogoslovje. Ta pa ji je skoraj preroško odgovoril: „Če boš goreče molila in ponižno prisluhnila glasu Srca Jezusovega, bo gotovo prišlo navdihnenje, kako rešuj to vprašanje.“

Organizacija, ki naj bi stalno zbirala sredstva za misijone po vsem svetu! Ta misel je rojila Pavlini po glavi. Jeseni leta 1819 je načrt dozorel. Ko je sedela doma in gledala družino, kako je sedela pri kvartanju, se je domislila, da bi z malo truda in dobre volje vsak od teh, ki tu sede, lahko zadobil 10 članov, ki bi se obvezali, da bodo vsak teden skromno prispevali za misijone. Eden najresnejših in najpožrtvovalnejših pa naj bi se obvezal, da bi pobiral prispevke desetih takšnih skupin, spet drugi, še višji, od teh desetih... Tako bi ustvarili desetnije, stotnije, tisočnije, brez konca, pa po vsem svetu. Zagrabila je karto na mizici in skicirala nanjo svoj načrt s pojasnili. Tisti večer se je rodila Družba za širjenje vere! Novost načrta ni v skromnem tedenskem prispevku za misijone, marveč v organizaciji desetnij, stotnij, tisočnij... V tem je veličina in učinkovitost Pavline zamisli. Podobno kot neznatna snežena kepa, ki se sproži visoko gori v planinah, pa se spotoma spremeni v ogromen plaz!

Že ob koncu leta je bilo vse polno desetnij in tudi stotnij ne le v Lyonu, marveč tudi že po predmestjih. Največje navdušenje so kazale delavke po tovarnah za svilo. Ni pa manjkalo med temi misijonskimi gorečniki tudi bogatih, ki so ne samo vstopali v organizacijo kot člani, marveč jo med svojimi priporočali in širili. Oktobra naslednjega leta je Pavlina poslala v Pariz že vsoto 1.439 frankov. Njen brat, takrat bogoslovec v Parizu, je ob njenem skromnem poročilu dodal: „To je šele začetek...“

(Sledi.)

Tudi na tisoče zamejskih rojakov se je vpisalo v D. Š. V. Koliko od teh jih izpolnjuje svojo člansko dolžnost? Ti — jo li izpolnjuješ?

MISIJONAR NA OBISKU PRI MISIJONARJIH

Pismo br. *Joška Kramarja SDB., Birmanija*

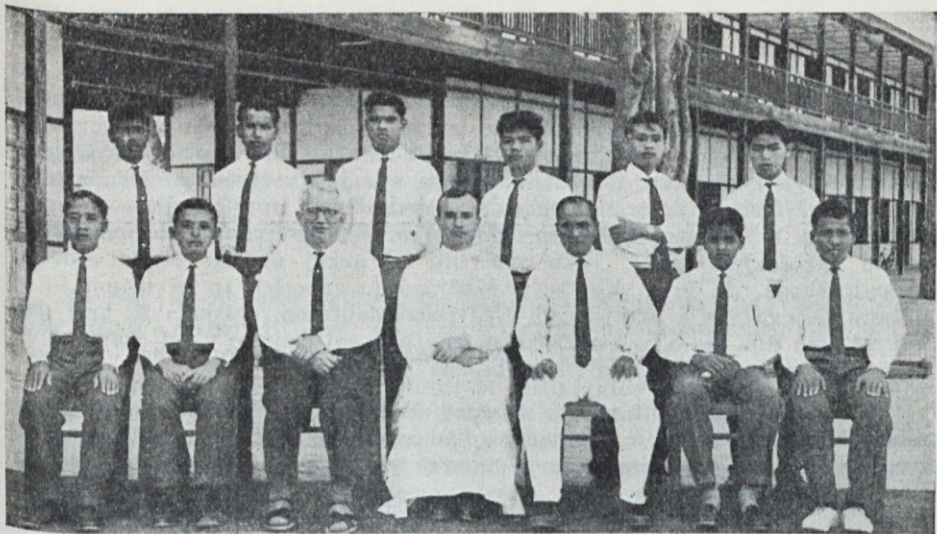
Mandalay, 24. julija 1962.

Vas in vse misijonske delavce v zaledju prav lepo pozdravim in se iz srca zahvalim za stenske slike, ki sem jih prejel, prav ko sem odhajal v Indijo, kamor so me predstojniki poslali na duhovne vaje, pa tudi z namenom, da bi si ogledal nove misijonske stavbe, kar naj bi mi koristilo pri zgradbi naših poslopij tukaj. Če namreč hočemo, da nam gre delo od rok, moramo kar sami vse opraviti, posebno pri zidanju je to pravilo zlata resnica: če si sami pripravimo načrte in sami vzamemo zgradbo v roke, opravimo vsaj dvakrat toliko in dvakrat prej, kot če bi delo izročili kakemu gradbenemu podjetju. Pa še cenejše je! Najvažnejši del mojega obiska v Indiji, po dvaindvajsetih letih odsotnosti, je bil prav ta!

Podobe, ki ste jih poslali, zdaj fantje ob prostem času lepijo na lepenko. Pod vsako podobo pa sem v angleščini napisal, da je dar slovenskih dobrotnikov v zamejstvu. Tako bodo fantje vsakič, kadar se bodo na podobo ozrli, mislili na naše drage misijonske dobrotnike in prosili božji blagoslov zanje. Vsi ti mladeniči, ki jih učim krščanski nauk, so rokodelci. V naši šoli so pet let, potem pa se vrnejo navadno v rodne vasi in naselja in tam potem opravljaja obrt, ki so se je naučili pri nas. Obenem pa so v pomoč misijonarju pri pouku katekizma in pri gradnji misijonskih stavb. Katekizem imamo v naši šoli vsako jutro po pol ure in se ga fantje radi uče.

V Indiji sem se znašel pred velikimi spremembami. Ko sem prvič prišel tja leta 1935, je bilo v vsej deželi komaj 150 salezijancev; danes pa jih je skoraj 750, zvečine sami domačini. Povsod lepe cerkve in šolski zavodi polni mladine, ki veliko obeta. V Šilongu se človeku zdi, da je prišel na nedeljski dan v Slovenijo, še v lepih časih... takšno je ubrano razpoloženje na potih, ki vodijo k cerkvam. Ko sem bil tam, sem prisostvoval tudi novi maši nekega sobrata, bivšega gojenca iz Mandalaya; druga dva iz iste naše šole sta bila takrat preoblečena. Obiskal sem tudi grob slovenskega salezijanskega misijonarja g. Mlekuža SDB.

V Gauhatiju sem se srečal s s. Terezijo Medvešček, ki je v misijonih že skoraj 35 let, pa prav zdaj zbira potrebne papirje, da bi šla pogledat v domovino, v Sevnico na Štajerskem. Oba sva bila vesela, ko sva po tolikih letih spet lahko govorila slovensko; z njenimi postulantkami, ki so iz našega misijona, pa po birmansko. Nekaj dni potem sem obiskal tudi našega ljubljanskega misijonarja, slovitega p. Poderžaja S.J., ki je župnik v Čandernagoreju, kjer ima veliko posla, posebno s šolami. Ima tudi zelo lepo prenovljeno cerkev, s sijajno razsvetljavo, pa lepe orgle. Prav zdaj gradi gimnazijo. Škoda, da je bilo tako malo časa; a kake pol ure sva si vseeno privoščila pa malo po „Frtavčkovo udarila...“

Pisec tega poročila, misijonar Joško Kramar (brat laik salezijanske družbe, na sliki oni s svetlimi lasmi) v družbi z absolventi salezijanske obrtne šole v Mandalayu, Birmanija.

Blizu Madrasa v južni Indiji pa sem na prelepi oazi med peščeno puščavo našel svojega rodnega bratranca in v Don Bosku brata Ludvika Zabreta SDB. Pred dobrimi desetimi leti so ga z nekim sobratom poslali v to puščavo, da bi Indijcem pokazal, kako se tudi pesek lahko obdeluje z malo dobre volje, pa lahko obilno rodi... Začela sta v preprosti, s palmovimi vejami pokriti kolibi; živež in vse drugo potrebno sta morala prvo leto prejemati iz 50 km. oddaljenega Madrasa. Ludvik je začel kopati v pesek in dobre štiri mesece je naletel na skalo. Seveda ni obupal: podstavil je dinamit in razbil naprej. Dolgi tedni utrudljivega dela so bili slednjič kronani s 3 metri vode v vodnjaku. Nekaj časa je z živino vlekel vodo iz vodnjaka, a se je prepričal, da je preveč utrudljivo in prezamudno. Potem pa je lepega dne kupil v Madrasu star dieslov motor in centrifugalno črpalko. Zdaj je šlo mnogo uspešneje. Vodo je ven in ven črpal in namakal puščavo: napeljal je namakalne prekope, oral, sejal, sadil riž, posajal sadna drevesca. Spet na drugi strani je pozidal hleve za živino, skednje in shrambe, gospodarska poslopja in si tako slednjič uredil naravnost vzorno kmetijo sredi puščave! Sam je bil vse: mehanik, zidar, mizar, stavbenik, šofer in največkrat tudi težak. Sobrate so neprestano menjavali, ker je bilo delo izredno naporno. Ludvik, naše gore list, pa je vztrajal. Vsemu je bil kos. Danes vas že od daleč pozdravlja lepa bela hiša s prelepo cerkvijo sredi zelenih poljan, bogatih vrtov in hladnih gajev. Štiri električne črpalke noč in dan potiskajo vodo v namakalne jarke, ki se kot živi pasovi vlečejo vzdolž in v šir te cve-toče puščave. V šoli je trenutno kakih 100 fantov in fantičev, ki se pri misijonarju uče umnega kmetovanja tako zapuščene, pa vendar tako plodne indijske zemlje.

Ko sva si dobro ogledala kmetijsko šolo, me je bratranec Ludvik z motornim kolesom zapeljal v hribe blizu Tirupatturja, ki ga dobro poznamo po g. Berniku, ki je tu deloval lepa leta in sezidal sirotišnico, tudi s pomočjo in darovi slovenskih dobrotnikov. Zavod, ki seveda ni nič izrednega, mi je razkazal sedanji ravnatelj domačin. Gospod Bernik pa je zdaj v Yarkawdu, misijonar misijonarjev, kjer navdušuje nove moči za širjenje Kristusovega kraljestva. Z bratrancem pa sva imela srečo: v Tirupatturju sva namerč čisto slučajno naletela na oba slovenska misijonarja — gospoda Bernika in br. Janeza Kešpreta, ki se tudi že čez dvanajst let ukvarja z našim naraščanjem tukaj. Tako smo bili za nekaj ur kar štirje Slovenci skupaj. Škoda, da je g. Kustec v Madrasu prezaposlen in ni mogel še on z nami. Njega sva z bratrancem Ludvikom Zabretom obiskala že prvi dan. Takrat smo tudi malo po slovensko muzicirali; saj človeku v tej osamljenosti neznansko dobro deneta slovenska beseda in pesem.

Navsezgodaj zjutraj pa sva že spet drvela proti Madrasu. Od tam sem moral kar hitro nazaj v Birmanijo, kamor me je naš ravnatelj nujno pozival: med mojo odsotnostjo se je namreč vse delo na naši stavbi ustavilo!

Danes sem bral v Kat. misijonih, da ste mi iz misijonskega sklada določili spet 90 dolarjev. Naj Bog tisočkrat povrne vsem našim dobrotnikom po svetu! — Vsem prav lepe pozdrave!

Tale slika je pa iz salezijanskega zavoda v Hongkongu, kjer delujeta misijonarja Joško Geder in Stanko Pavlin. — Prizor iz zavodskih športnih tekem.

PISMO MISIJONARJA ZAGORCA IZ UGANDE

Za „Katoliške misijone“ je č. g. Slapšak iz U.S.A. naprosil misijonarja Zagorca, s katerim se je pred meseci srečal v Ugandi, naj popiše svoje življenje in dosedanje misijonsko delovanje. Misijonar, slovenskih staršev sin, a v Z.D.A. rojeni, je napisal svoje poročilo v angleščini, ker v slovenščini ni doma. Tako posredovalcu kot misijonarju se uredništvo KM za prijaznost lepo zahvaljuje.

Zal mi je, da sem tako dolgo odlašal z odgovorom na vašo prošnjo, toda pozabil nisem. Bil sem tako zaposlen, da nisem utegnil najti časa za odgovor. Tukaj vam danes pošiljam kratek svoj življenjepis.

V družbo Sv. Križa sem vstopil po drugi gimnaziji leta 1947. Gimnazijske študije pa sem skončal v družbenem semenišču Naše Gospe, v državi Indiana (ZDA). V noviciat sem vstopil 1949. in 1950. sem storil začasne obljube. Nato sem nadaljeval s študijem v semenišču. Leta 1953 pa sem naredil večne zaobljube. Bogoslovne študije sem opravil od 1954. do 1958. v našem bogoslovju za zunanje misijone v Washingtonu.

V bogoslovju je z menoj vred študiralo še kakih 20 drugih bogoslovcev, ki so se vsi pripravljali za misijonsko delo. Ta želja je bila v nas vseh, da bi namreč nekoč odšli v misijone! Naša družba je takrat imela svoj misijon v Bengaliji, v vzhodnem Pakistanu. Ker so me namenili tja, sem štiri leta pridno študiral bengalščino. Posvečen sem bil 4. junija 1958, novo mašo pa sem zapel v Collinwoodu. Tamkajšnja nova cerkev je bila ob tej priložnosti nabito polna.

Že ko sem bil duhovnik, sem še vedno računal, da me bodo poslali v vzhodni Pakistan. Celo svojo osebno prtljago sem že tja poslal. Tedaj pa je prišla vest, da bo naša družba prevzela novo misijonsko področje in sicer v Ugandi, na vzhodu Afrike. A zanesljivo tudi to še ni bilo. Poleti sem hodil po raznih župnijah in govoril o našem misijonu v Pakistanu...

Avgusta pa me je presenetilo pismo našega provincialnega predstojnika, ki mi je sporočil, da je družba prevzela misijon v Ugandi in da sem z drugimi tremi sobrati tudi jaz določen za tiste kraje. Za predstojnika novega misijona je bil imenovan č. g. Vincent McCauloy, ki je leta 1961 postal prvi škof novoustanovljene škofije.

V Ugando smo prišli 4. novembra 1958, skoraj po smrti Pija XII. Sprejel nas je škof iz Mbarara. Nekaj dni smo ostali v Kampali, ki je prestolnica Ugande, potem pa smo se za mesec dni ustavili v Mbarari v upanju, da bomo skoraj dobili lastno škofijo Fort Portal in se bomo selili tja. Fort Portal je samo 40 milj oddaljen od ekvatorske črte in le nekaj milj od zloglasne Rwenzori gore — Lunine gore, kot bi po naše rekli.

Mbarara škofija obsega štiri okrožja, ki skupaj tvorijo zapadno provinco Ugande. Uganda sama je namreč razdeljena na štiri velike pokrajine. Province (pokrajine) pa delé na okrožja ali, kot jim tudi pravijo, „kraljevine“. Nova škofija, ki jo je prevzela družba Sv. Križa, obsega dve okrožji v zapadni provinci. To sta Toro in Bunyoro. Vsako od njih ima lastnega poglavarja, oblast, ki je dedna. V vsej Ugandi so samo štiri okrožja, kjer je

poglavarska čast dedna last ene rodbine. Buyroro je znan kot najstarejše med temi okrožji.

V vsej škofiji Mbarara govore dva glavna jezika, ki sta ruyankole v okrajih Ankole in Kigozi, pa rutoro-runyoro v okrožjih Toro in Bunyoro. Seveda pe je še veliko različnih narečij. A večina ljudi oba glavna jezika razume.

Najprej smo se seveda lotili učenja jezika. Bilo je decembra 1958. V šestih mesecih sem se mu že toliko privadil, da sem lahko spovedoval v domači govorici. Če je človek prisiljen med ljudmi delati in govoriti z njimi, se hočeš nočeš moraš naučiti jezika. Ko sem obiskoval in nadziral šole, sem moral govoriti v rutoro jeziku, če sem hotel stvar dobro opraviti. Nekateri učitelji sicer znajo angleško, pa sem rajši govoril z njimi v njihovi materinščini, ker pač nisem šel v misijone, da bi se spopolnil v angleščini...

Primerno se mi zdi, če bi tukaj poudaril, kaj je misijonska župnija. V ZDA je župnija povsem nekaj drugega, kot pa je župnija v misijonih. Tam k župniji spadajo cerkev, šola, sestrskas hiša in morda še župnijska dvorana. Tukaj v misijonih pa je župnija mnogo, mnogo več in mnogo obsežnejša. Opišem naj župnijo Butiti, kjer sem deloval dve leti. Tu imajo cerkev, osnovno šolo za deklice in drugo za dečke, župnišče, sestrsko hišo, šolo za katehume. Letno krstimo v tej župniji 30 do 500 otrok. Mnogi otroci v času katehumenata žive kar na misijonski postaji, za kar vse je treba veliko prostorov. Potem imate na misijonski postaji tudi velika športna igrišča, katehistične domove za katehiste, ki na župniji pomagajo, učiteljsko hišo, morda še dispanzer in pa delavnice, kjer se mladina uči različnih obrti, ko je skončala osnovno šolo. Vsa ta poslopja spadajo k misijonski postaji. Na župniji, kjer delam — Virika —, ki je tudi sedež škofije, imamo okrog 70 poslopj.

Pa to še ni vse. Ker je župnija zelo razsežna in obseže veliko število vasi, so po vseh vaseh manjše cerkve, kjer ob nedeljah zbiramo vernike, da s katehistom vred skupno molijo, kadar ni misijonar pri njih. Včasih seveda gremo tudi maševat v te vaške cerkvice. Tudi mnogo šol je zunaj misijonske postaje. V Butiti je bilo 19 takšnih šol, 17 od njih zunaj misijona samega, nekatere tudi petdeset milj in več daleč. Te šole so deležne vladne podpore, četudi so misijonska last. Vlada tudi plačuje vse učitelje. V Butiti smo imeli 97 učiteljev. Docela nemogoče, da bi jih sami vse plačevali!

Tako si zdaj lahko vsaj malo predstavljate, kakšno delo opravljamo. Leta 1961 so ustanovili novo škofijo Fort Portal. Za prvega škofa je bil imenovan msgr. McCauley. Vsi smo to novico z veliko radostjo sprejeli, ker smo pričakovali, da bo prav on postavljen novi škofiji na čelo. Ceprav je delo zares trdo, je škof v slabem letu škofovanja veliko opravil. Največja težava, ki se mu stavlja na pot, je pomanjkanje misijonarjev. Na misijonski postaji Virika smo le štirje misijonarji za reci in piši —25.000 vernikov!

Ko je bila ustanovljena škofija v Fort Portal, so me postavili za nje-nega ekonoma. To službo zdaj opravljam.

Če morda želite, da vam popišem, kaj vse sem tukaj doživel, in pa če želite slike z misijona, ki jih zdaj še nisem mogel poslati, kar sporočite mi. Nekaj prav zanimivih zgodb imam iz mojega dosedanjega misijonskega delovanja. Te naj bodo za prihodnjic !

po misijonskem svetu

FILIPINI

Revija za misijonsko katehezo. Katehističnemu prenovitvenemu gibanju, ki prinaša rešitev za tolike težave verskega pouka in vzgoje, je do letos manjkalo glasilo. Z januarjem 1962 pa je Vzhodnoazijski pastoralni inštitut v Manilli na Filipinih začel izdajati revijo Good Tidings: Aids for Teaching Religion (Veselo oznanilo — pomoč pri verouku). Manilski inštitut pod vodstvom neutrudnega ravnatelja J. Hofingerja S.J. je bil že doslej poglavitni pospeševalec katehističnega gibanja. Nova revija vsebuje učne zglede, primere, načrte, novice o katehetskem delovanju in gradivo za osebno poglobljanje katehetov samih. Izhaja pa list šestkrat na leto in je zelo poceni: 0.60 dolarjev je letna naročnina. Sijajna priložnost za dar našim misijonarjem. Preko uredništva Kat. misijonov more vsakdo naročiti to revijo za katerega od njih.

AFRIKA

Jezuitle v osrednji Afriki. Prvi jezuitje so prišli l. 1839 v Kongo. Zdaj so povzdignili njihov misijon v redovno provinco. Šteje 460 udov; od teh je nad 100 dcmačinov, ki pa po večini še študirajo. Nova provinca vodi centralno sementišče v Mayidi, škofiji Kikwit in Popokabaka, pomaga v škofiji Kisantu. Jezuitle imajo novo univerzo v Usumbura (Ruanda-Urundi), 8 gimnazij, obitno šolo ter dve dušnopastirski postaji (Elisabethville, Léopoldville). Prvi provincial je Belgijec o. V. Mertens.

Razen v Kongu in Ruandi delujejo jezuitje v Egiptu, Maroku, Abesiniji, Čadu, Kamerunu, Severni in Južni Rodenziji, Mozambiku in po vzhodnoafriških otokih. Vseh jezuitskih misijonarjev v Afriki je 1221.

Ne kot Evropejci! Črnski škof Maluta iz Léopoldvilla v Kongu je ob neki priložnosti v izbrušenem latinskem govoru dejal belim sobratom: „Ljubi bratje, rotim vas, ne silite nas črnice, da bi bili katoličani po evropsko! Zelimo biti katoliški kot črnci. Hočemo biti rimsko-katoliški, a kot Afričani.“

INDONEZIJA

Spoznali so nevarnost. V Indoneziji je predsednik dr. Sukarno sicer dopustil močan porast komunistične stranke (kot protiutež skrajnostnih muslimanov...) in prosvetno ministrstvo je že dalj časa v rokah levičarjev. Vendar ti doslej privatnemu šolstvu kristjanov in mohamedancev, ki ga država lepo podpira, niso mogli prizadejati večje škode. Sukarno je aprila 1961 celo podelil katoliškemu univerzitetnemu kolegiju Sanata Dharma z Djogjakarti enake pravice, kot jih imajo državne univerze. Nova osemletka predvideva kljub skromnim sredstvom državnega proračuna 62.5 milijonov rupij za nabavo celotnega svetega pisma vsaki katoliški družini; za mohamedance pa so dali na Japonskem natisniti 5 milijonov izvodov Korana. Za vojsko pa je državna oblast predlagala, naj se izšola 300 katehetov, ki naj poučujejo novokrščene in na krst se pripravljajoče vojake. Razen tega naj bi vojakom vseh veroizpovedi posredovali splošni nauk o moralii (”pantjasila”). Indonezijska ustava poudarja vero v Boga. Zato skušajo tamkajšnji komunisti zakriti svoj ateizem. Vendar so oblasti njih igro spregledale, o čemer pričajo tudi tu navedena dejstva.

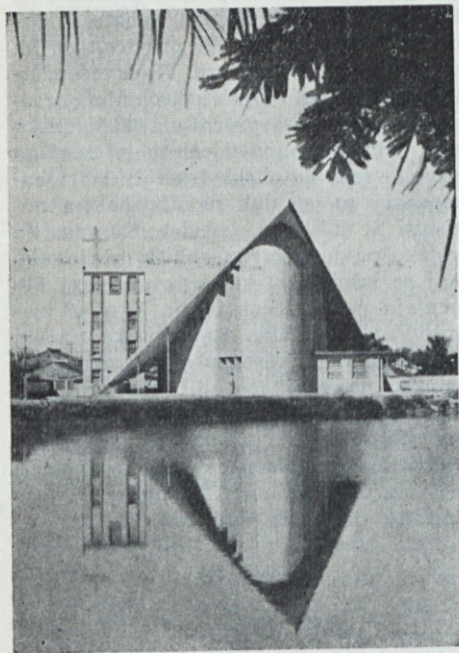
INDIJA

„Narod brez duše“. Spreminjanje indijske zemljine v narod je proces, ki ne

more biti brez izrednih pojavov. Eksplozivni porast prebivalstva je eno temeljnih dejstev. Od predzadnjega ljudskega štetja leta 1951 do zadnjega (1961) je prebivalstvo naraslo za 79 milijonov na 438 milijonov. Od tega jih 83 odstotkov živi na deželi, kar pomeni težavo za vzgojno delo. Vendar so bili od l. 1947, ko je dežela dosegla samostojnost, doseženi krepki uspehi. Nepismenost se je od tedaj do danes znižala od 85% na 58%. Šolski obisk se je potrojil: sedaj je 45 milijonov šolarjev; samo na univerzah se je število dvignilo od 250.000 na 800.000. Kljub tem številkam so vodilni možje vedno bolj zaskrbljeni. Mladina je na splošno brez vzorov. Državno šolstvo je že desetletja brez verske-

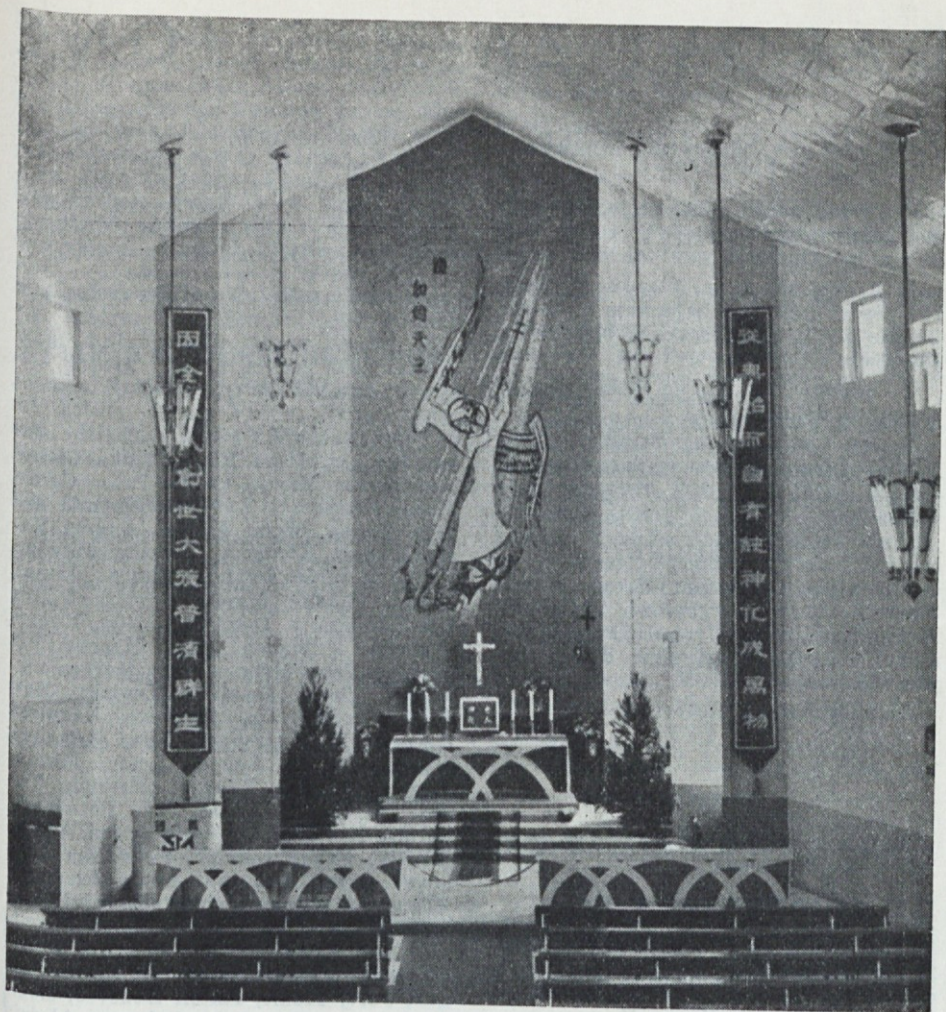
ga pouka; sedaj prihajajo na dan posledice. Vlada je 1959 naložila posebni komisiji, naj ponovno preišče vprašanje verske in npravne vzgoje po šolah. Komisija je dognala, da je poglavitni vzrok npravnega propadanja izginjanje verskih načel v ljudeh. „Edina rešitev se zdi zavestno vcepljanje moralnih in duhovnih vrednot od prvih šolskih let naprej. Če to opustimo, postanemo narod brez duše.“ Odločilno je celotno vzdušje po zavodih in to je vzgledno po katoliških šolah. Želeti je torej, da bi njihov vpliv zajel vse učne zavode.

Moderna cerkev sv. Mihaela na Formozi v Pingtangu. Tu njena zunanjščina, desno notranjščina z oltarno sliko sv. nadangela Mihaela. Kitajcem je nova cerkev zelo všeč.

Rast katoliškega šolstva v Indiji. Versko-npravna vzgoja je najvažnejša služba, ki jo v novi Indiji vrši katoliško šolstvo. Že to je zadosten razlog, da je skoro polovica duhovščine, sestra in bratov vpreženih v šolsko delo. Po katoliških šolah se vzgaja 1,370.000 mladih Indijcev, od tega 1 milijon v ljudskih šolah, 327.248 po srednjih šolah in 40.381 po univerzitetnih kolegijih. Katoličanov je med njimi 49%, 4% so kristjani drugih Cerkvá, 47% pa nekrstjani. Število gojencev se je od začetka državne samostojnosti skoro podvojilo, delež nekrščanskih dijakov pa je narasel za 10%; tako da so danes v večini po univerzitetnih kolegijih (77%) in gimnazijah (60%). Bati se je, da bo to v škodo verski vzgoji katoliških dijakov; še bolj nevarno je pomanjkanje katoliških učnih moči.

Vzgoja k molitvi. Katoliška Cerkev v Indiji ima odgovornost tudi za versko-npravno vzgojo 700.000 otrok in mladostnikov, ki obiskujejo katoliške šole. Zanje velja poseben „nauk o morali“. V letih 1960/61 so jezuitje iz Pune sestavili deset knjig za ta predmet (‘‘McMillan Moral Science Series’’). Učbeniki so zelo priljubljeni; že prvo leto je bilo treba po 15.000 izvodov. Nauk o morali ne išče ‚spreobrnjenj‘, postavlja pa npravni vzgoji verske temelje. Pri tem je treba veliko obzirnosti in spoštovanja učenč-

ve vesti. Vera v Kristusa se ne vsiljuje, ne zapira pa se pot za nadaljnje iskanje resnice, katere polnost je Kristus. Vzgoja mladega človeka — hinduista ali muslimana — navaja k neodjenljivemu iskanju cele resnice in k zvestobi do lastne vesti. Dobi tudi jasno podobo o Bogu, ki je ljubeč oče. Ker mladi človek iz izkušenj ve, da brez božje pomoči ne more živeti po Očetovi volji, zato ga nauk o

morali vabi k molitvi, s katero doseže ne le pomoč, temveč tudi oseben stik z Bogom. Jezuit Le Joly je izdal „Molitvenik za vse“, ki je v kratkem doživel veliko izdaj in ga prav nekrščanski mladostniki radi uporabljajo. Za tak pouk o morali in navajanje k molitvi so najboljši hinduisti in muslimani hvaležni. V katoliških šolah dobe pravi pojem o Bogu in človeku.

DAROV ZA MISIJONE

SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

V Trstu: Ječič Vincencija, 500 lir; dve neimenovani osebi po č. g. dr. Prešernu, lir 90.000.—

V Argentini: č. g. Stanko Skvarča, 150 pesov; isti, za misijonarja o. Jožeta Cukale S. J., 200 pesov; N. N., Lanus, 10 pesov.

V Kanadi: N. N., za bolno misijonarko, 5 dolarjev.

V Venezueli: za s. Brigito Bregar O.S.U., Južna Afrika, je darovala gđc. Marija Ilija vsoto 100 bolivarjev (44 dolarjev).

ZA MISIJONE

Argentina (v pesih): Č. g. Stanko Skvarča, Luján, Argentina, 10; Anica Mehle, San Justo, 50; Ani Krajnik, San Justo, 500; č. g. Reberšak Franc, Luján, 50.—

Kanada: Mary Režernak, 4 dol.

Venezuela: Ilija Marija in Ilija Anton, vsak po 100 bol. (skupaj 88 dol.).

DSD

Matjažek, Marko in Martin Jerman, Bariloche, 35 pesov.

ZA BARAGOVO ZADEVO

Druž. Andreja Perčič. Biwabik, ZDA, po zaobljubi za pospešitev beatif. procesa škofa Barage, 5 dol., poslanih po č. g. Wolbangu v Marquette.

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE IN CERKEV MARIJE KRALJICE V LANUSU

Argentina (v pesih): Lanus: Piščanc Marija, 100; Zdenko Rot, 200; Anton Gorjup, 250; N. N., 300; druž. Urbanija, 1000; druž. Čampa, 1000; druž. N. N., 500; druž. N. N., 100; druž. Grbec Lojze ml., 1000; druž. Berčič, 1000; druž. Hočevar, 350; Hrastovi, poklonili za cerkev nabirko ob smrti matere, 3300; druž. Vilfan, 800; druž. N. N., 150;

druž. Rozman, 1000. — N. N. Buenos Aires, 28.000; č. s. Fabjan, Bs. Aires, 1000; ga. Ani Krajnik, San Justo, 500; N. N., 350; č. s. usmiljenke, Buenos Aires, 1600; Anton Hrast, Córdoba, 1000; N. N., Buenos Aires, 10.000.

Avstralija: N. N., 100 avstralskih funtov.

NOVI UDJE MISIJSKE MASNE DRUŽBE V ZDA

Petek Nežka st., Petek Nežka ml., Janez Štajner, Miha Rihtar, Jaka Okorn, Ani Cerar, Marija Cerar, Peter Cerar, Karel Klerin st., Karel Klerin ml., Helena Klerin, Marij Klerin, Angela Kastelic, Ana Klemens, Timothy Snyder, Franc Adamič, Frances Zupin, Marjan Draga Mihelič, Marija Gorjup, Viktor kurilič, Franc Dominik Savio Rupar, Globokar - Sharon, Janez Merhar, Fr. Merhar, Jana Mrhar, Janez Merhar ml., Marija Zobec, Jožefina Trajola, Beti Trajola, Natalija Trajola, Karolina Gregorij, Kali Gregorij, Meta Gregorij, Helena šetina, Angela Košir, Marija Končar, Florian Končar, Gertruda Tušar, Marija Paternost, Jože Paternost, Viljam Kuntara, Anica Kuntara. *Vsi ti* Babnik, Franc Lunder, Frančiška Leskovar, Jožef Klemens, Anton Klemens, Frančiška Klemens, Jožef Govednik, Ana Plut, Ana Plut (II.), Janez Govednik, Ana Nagode, Frank Stupica, Frančiška Hudolin, Peter Zupin, Janez Logar, Jurij Medič, Anton Debevec, Zofija Debevec, Frančiška Debevec, Alojzij Lovko, Jožef Grajc, Jožef Zupančič, Jožef Jerše, Dominik Lušin, Ana Perušek, Marija Petrič, Franc Trdan, Karel Gorjup, Herman Trajola, Jožef Klemenčič, Katarina Klemenčič, Jožef Bayer, Barbara Bayer, Janez Bayer, Metka Gregorij, Ceri Vatson, Ana Libersan, Delors Libersan, Franci Horvat, Karel Košir, Marija Čampa, Edvard Čampa.

V Argentini:

Lojze N., Ana N., Jožef Zupančič, Andrej Bole, Marija Bole, Frančiška

Telič, Jože Muhič, Frančiška Muhič, Marija Japelj, Janez Jelenc, Kristina Jelenc, Gregor Janez Jelenc, Matej Anton Jelenc, Marija Kristina Jelenc, Marija Kristina Jelenc, Ana Marolt, Angela Kramar, Maks Kramar, Krajnik Jože, Krajnik Ivana, Vitrih Franc, Vitrih Alojzija, Vitrih Miro, Vitrih France, Vitrih Ančka, Vitrih Franci, Vitrih Dani, Kresnik Boris, — vsi ti *živi*. — *Pokojni*: Jakob Zelnik, Rudolf Rozina, Frančiška Zelinšek, Ivan Zgovec, Andrej Telič, Stanko Telič, Andrej Mule, Anton Mehle, Maks Vogler, Marija Japelj, France Jelenc, Jože Jelenc, Johana Kramar, Janez Kramar, Krajnik Franc, Rupar Franc, Rupar Terezija, Vitrih Ivan, Vitrih Alojzij in Kresnik Mimi.

Na Primorskem:

Ana Pavlovčič, Marija Pavlovčič, Jožef Pavlovčič, Dominik Pavlovčič, Jožefa Pavlovčič, Ivana šuštar, Franzuti Evio, Franzuti Ernesto, Franzuti Luciano, Katarina Figelj, Gradišček Terezija, devet neimenovanih iz Goriške, — vsi ti *živi*. — *Pokojni*: Terezija N., Frančiška Logar, Franc Logar, Anton Logar, Anton Kordes, Matija Podobnik, Neža Podobnik, Jože Podobnik, Mi-

ci Podobnik, Alojzij Markovič, Evgenija Gabas, Jožef Figelj, Justina Radinja, Lovro Figelj.

V Franciji:

Avguštin Razboršek.

V Angliji:

Živi: Marija žele, Franc žele in Marija Grčar. *Pokojni*: Janez žele, Valentin žele in Ivan žele.

ZNAMKE ZA MISIJONE so darovali:

č.g. Zrnc Tone C.M. in usmiljenka slov, šole pri župniji Marije Pomagaj s. Cecilija Prebil z naslednjimi otroki v Torontu, Kanada:

Kvas Lilijana, Kvas Jožica, Kumelj Ivanka, Kraljič Helena, Ahlin Miroslav, Prezelj Marijan, Tomšič Marta, Ovčjak Silva, Sluga Ludvik, Kokalj Janez, Dolenc Bernardka, Babič Marija, Babič Lojzka, Kastelic Joško, Skubic Marjetka (dvakrat), Springler Cvetka, Sehovič Marija, Levstik Marija, Kranjc Anica, Lamovšek Andrej (dvakrat), Levstek Marjetka, Springer Helena, Koželj Marjan, Jereb Gabrijela, Urbančič Ana, Bartol Gregor, škrbec Franci, Dolinar Ana Marija, Pavšič Joško, Torkar Beti, Kenig Mary, Jamnik Marko, Dolenc Lojze, Jan Mihec in Turk Francka.

VSEM ZA VSE: BOG POVRNI!

TO JE PREDZADNJA ŠTEVILKA „KATOLIŠKIH MISIJONOV“
LETOŠNJEGA LETNIKA!

LEPO PROSIMO VSE NAROČNIKE, KI SE
NISO PORAVNALI NAROČNINE, DA TO CIM
PREJE STORE!

NAREDITE LISTU TO VESELJE IN USLUGO,

PRED NJEGA ŠTIRIDESETLETNICO!

TRI SLOVENSKE MISIJONSKE KNJIGE IZ SLOVENSKE MISIJONSKE ZGODOVINE

B A R A G A ,

doslej najboljši slovenski življenjepis tega našega znamenitega rojaka, škofa med Indijanci Otava in Očipve. Napisal dr. Franc Jaklič. Bogato opremljena in ilustrirana knjiga.

K N O B L E H A R

zgodba heroične dobe slovenskega misijonstva, ko so številni naši rojaki odhajali v Sudan gradit Cerkev Kristusovo in padali drug za drugim kot pšenična zrna, ki morajo umreti, da iz njih požene stoteren sad. Napisal dr. Franc Jaklič. Tudi bogato opremljeno in ilustrirano!

K R S T P R I S A V I C I

Na podlagi slavnega Prešernovega speva je Bine Šulinov napisal v verzih čudovito lepo dramo iz časov pokristjanjenja Slovencev, ki je ne samo primerna za uprizoritev, ampak tudi za prelepo branje, ki nudi umetniško, religiozno in narodno doživetje. Dvobarvne ilustracije Hotimirja Gorazda.

Te tri misijonske knjige spadajo v vsako slovensko družinsko knjižnico. Ali jih že imate? Če še ne, omislite si jih! Z njih nabavo tudi sodelujete pri izdajanju dobrega slovenskega tiska v tujini.

Nove cene posameznim knjigam:

BARAGA — *V karton vezan:* 150 pesov, 2 dolarja, 40 avstrijskih šilingov, 1.000 lir, 10 NF, 1 funt.

V usnje vezan: 200 pesov, 2 in pol dolarja, 50 avstrijskih šilingov, 1.200 lir, 13 NF, 1 in četrt funta.

KNOBLEHAR — *V karton ali platno vezan* — iste cene kot pri Baragu.

KRST PRI SAVICI — *broširano, dvobarvni tisk* — iste cene kot Baraga v karton vezan.

V S E T R I K N J I G E S K U P A J :

V karton vezane: 400 pesov, 5 dolarjev, 100 avstrijskih šilingov, 2.600 lir, 25 NF, 2 in pol funta.

V usnje ozir. v platno vezana Baraga in Knoblehar: 500 pesov, 7 dolarjev, 130 avstrijskih šilingov, 3.000 lir, 30 NF, 3 in četrt funta.

Naročila pri poverjenikih „Katoliških misijonov“ ali naravnost na „Baragovo misijonišče“, Loubet 4029, Remedios de Escalada, Pcia. Buenos Aires, Argentina. Vplačila na ime: Ladislav Lenček CM, istotam.

Iz Siam: Procesija udomačenih slonov gre na delo. Spodaj vidimo, kako se dva lotevata težkega bremena. — Slike jo poslala m. Ksaverija Pirc O. S. Urs., iz Čiengmaju na severu Siam, kjer misijonari.

SLIKA na prvi strani ovitka kaže japonsko deklico v narodni noši. — SLIKA tu levo kaže enega salezijancev domačinov, ki so mu pri študiju pomagali slovenski dobrotniki; je to g. Bosko Čeuvejsin, v družbi z vietnamskim škofom in svojim predstojnikom.

IZ VSEBINE: Svetnik za novo Indijo — Odprto pismo prijateljem japonskih sužnjev — Gaudensyo Msongo — Ob stoletnici smrti Pavline Jaricot — Misijonar na obisku pri misijonarjih — Pismo misijonarja Zagorca — Po misijonskem svetu — Misijonski darovi.

Director responsable: Lenček Ladislao C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.26

„KATOLIŠKI MISIJONI“ so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, „Slovenske misijonske zveze“. Izdaja ga „Baragovo misijonišče“. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires, Argentina. Tiska Slovenska tiskovna družba „Baraga“, Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem

NAROČNINA: V *Argentini* in sosednjih deželah: *navadna* 150, *podporna* 300, *dosmrtna* 2.000 pesov. V ostalih deželah *Južne Amerike*: 200 (400, 2.600) arg. pesov. V *U.S.A.* in *Kanadi*: 3 (6, 40) dolarjev. - V *Italiji* 1.600 (3.200, 20.000) lir. - V *Avstriji* 60 (120, 800) šilingov. - V *Franciji* 12 (24, 160) NF. - V *Angliji* in *Avstraliji* 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires.— Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. - Rudi Knez, 679 S., 157 St., Cleveland 10, Ohio. - Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M. 611 Manning Ave., Toronto 4, Ont. - Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M. 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. - Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. - Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drauf D. P. Camp. Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabc, Archbishop'n House, West Tce. Adelaide, S. Australija.